

TRUYỆN CỔ TÍCH

VỎ QUYẾT DÀY CỎ
MỎNG TAY NHỌN

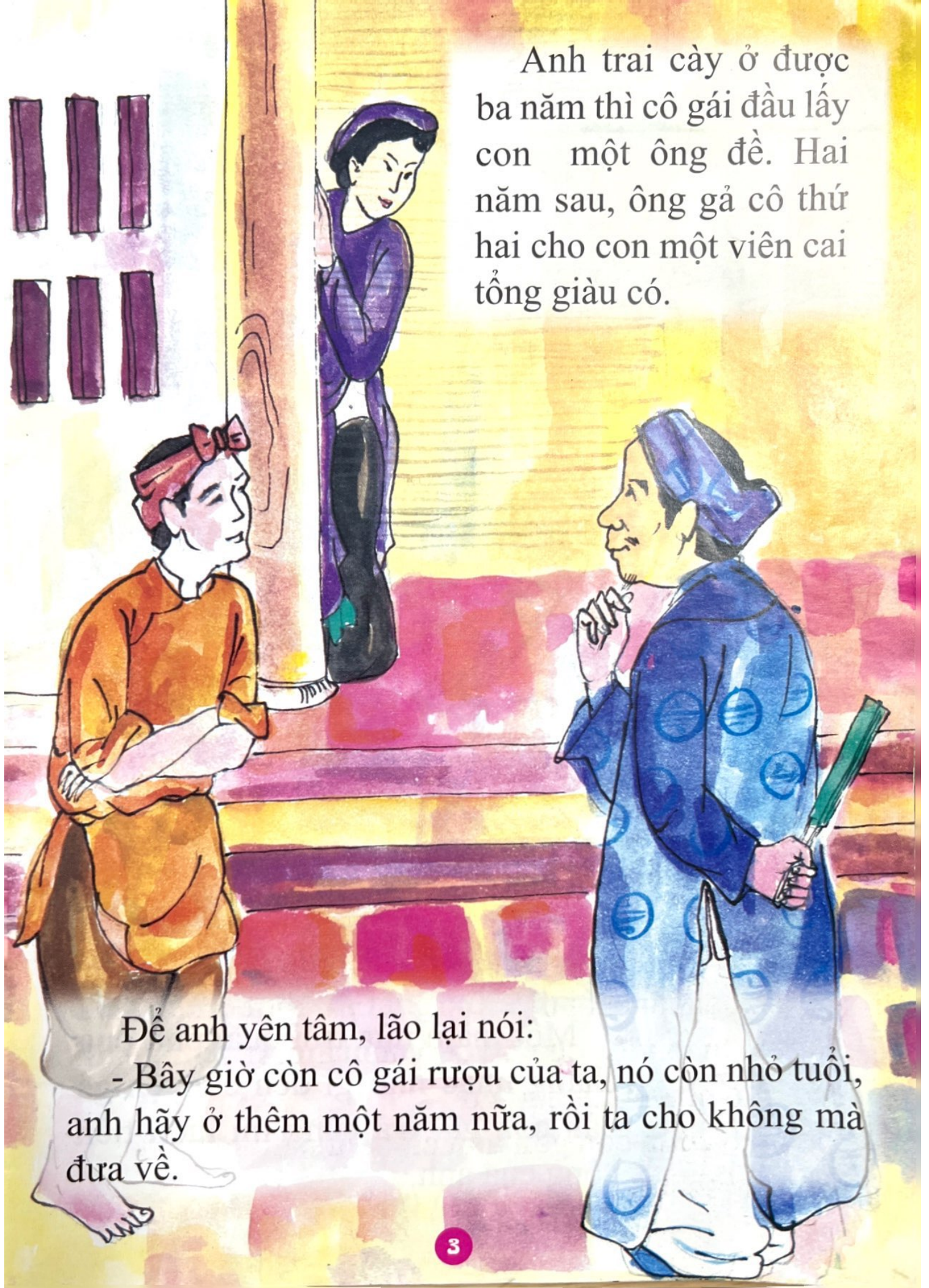
NHÀ XUẤT BẢN MỸ THUẬT

Phú ông nọ nuôi một anh trai cày khỏe mạnh, chăm chỉ thạo việc đồn điền. Muốn anh ta dốc sức làm lụng cho nhà mình, lão nói:

Ta có ba đứa con gái, anh cứ ở đủ năm năm, ta sẽ gả cho một đứa.

Anh trai cày ở được ba năm thì cô gái đầu lấy con một ông đề. Hai năm sau, ông gả cô thứ hai cho con một viên cai tổng giàu có.

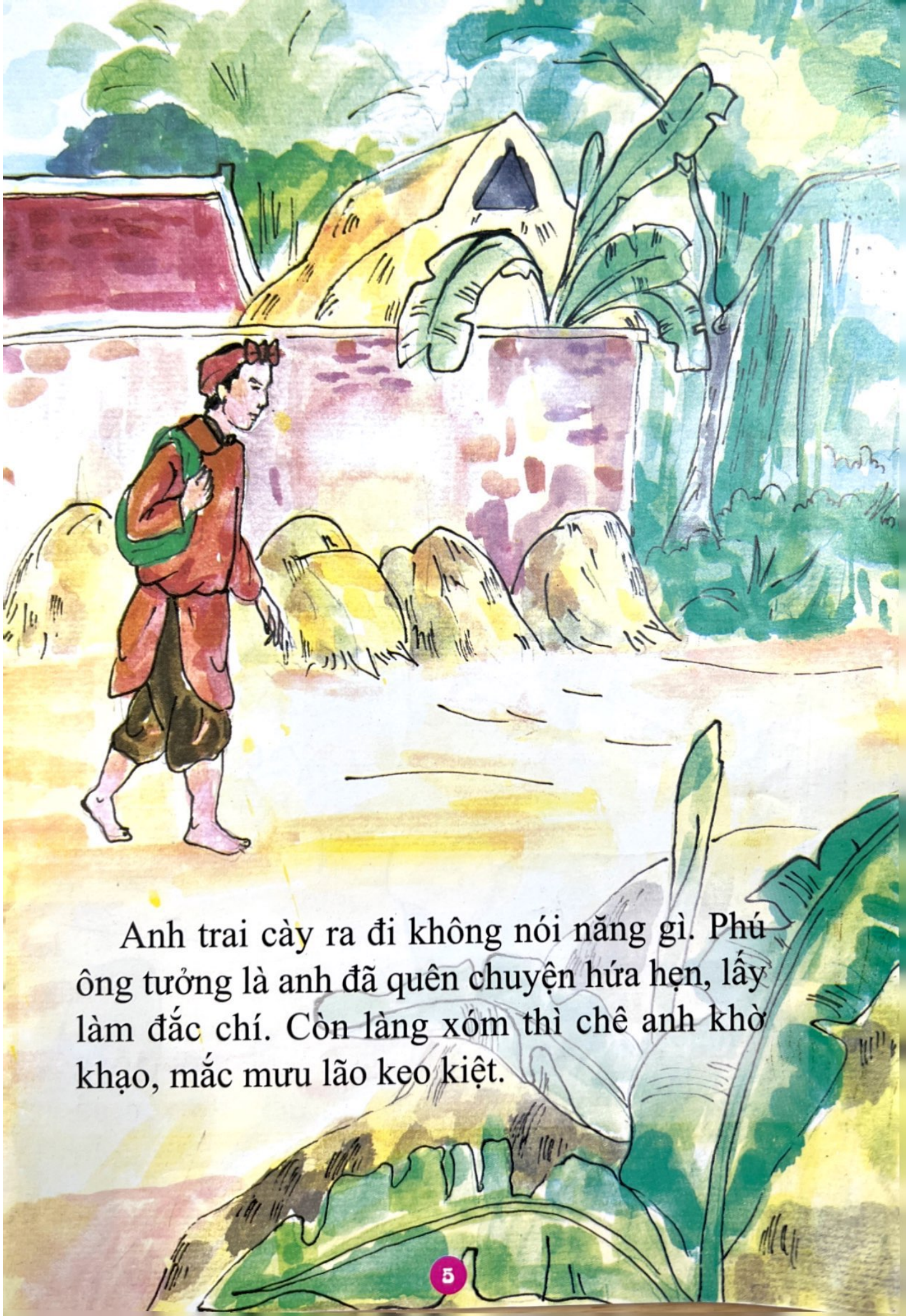

Để anh yên tâm, lão lại nói:

- Bây giờ còn cô gái rượu của ta, nó còn nhỏ tuổi, anh hãy ở thêm một năm nữa, rồi ta cho không mà đưa về.

Một năm nữa trôi qua, phú ông chẳng nhắc nhở gì đến chuyện gả bán con gái, và cũng im luôn tiền công của anh.

Anh trai cày ra đi không nói năng gì. Phú ông tưởng là anh đã quên chuyện hứa hẹn, lấy làm đắc chí. Còn làng xóm thì chê anh khờ khạo, mắc mưu lão keo kiệt.

Một hôm, anh đến xin lão một cây tre non. Lão tiếc của, song sợ anh nhắc đến tiền công, nên cố làm bộ vui vẻ đồng ý. Anh bèn chọn một cây thật to chặt mang về chẻ lạt bện lõi xâu tiền, đem ra phơi đầy sân.

Phú ông cũng ngờ
rằng có khi anh con trai
kia có rất nhiều tiền.

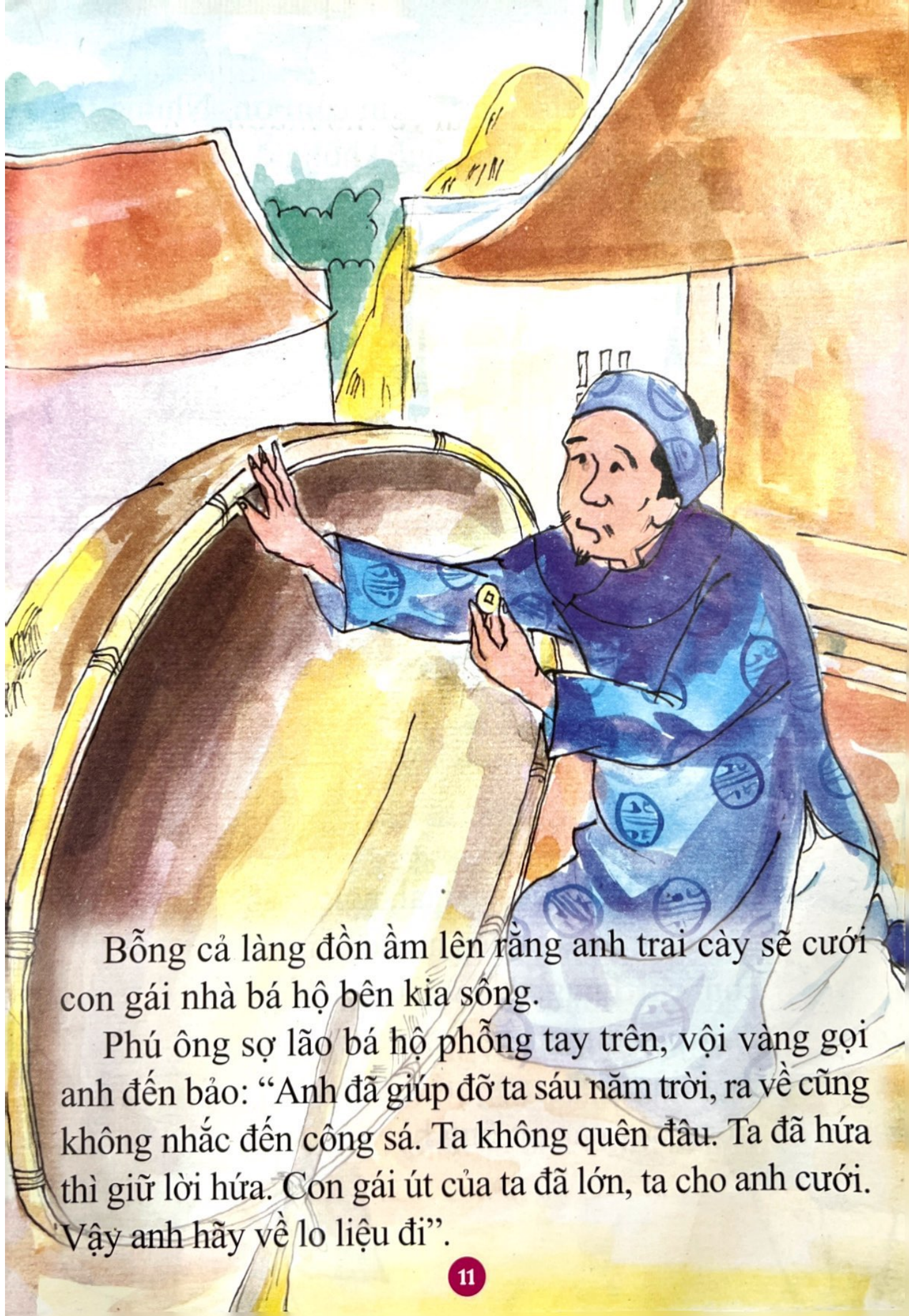
Thật ra, từ ngày thôi đi ở cho nhà phú ông, anh làm thuê, làm mướn đánh được một quan tiền đồng. Tối ấy anh xâu tiền vào cái lòi, rồi đem thoi lên khắp nền nhà cho có dấu. Đêm ấy phú ông đi ngang qua, thấy anh thắp đèn rất khuya.

Hôm sau chờ khi anh đi vắng, lão vào nhà xem thì thấy khắp nhà đều có dấu tiền vắc. Lão càng đinh ninh là anh rất giàu có.

Chiều hôm ấy, anh hỏi mượn chiếc thuyền thúng để sang bên kia sông, lão vui vẻ cho mượn ngay. Sáng hôm sau anh trả thuyền. Lão xem kỹ thì thấy có mấy đồng tiền ăn mười. Chiều anh lại hỏi mượn thuyền và khi trả thì ở cặp lại có nhiều tiền dính vào hơn.

Bỗng cả làng đồn ầm lên rằng anh trai cày sẽ cưới con gái nhà bá hộ bên kia sông.

Phú ông sợ lão bá hộ phỗng tay trên, vội vàng gọi anh đến bảo: “Anh đã giúp đỡ ta sáu năm trời, ra về cũng không nhắc đến công sá. Ta không quên đâu. Ta đã hứa thì giữ lời hứa. Con gái út của ta đã lớn, ta cho anh cưới. Vậy anh hãy về lo liệu đi”.

Anh trai cày thưa:

- Ông bà thương tôi thì tôi xin cảm ơn. Nhưng tôi một thân một mình, đi làm thuê không đủ ăn, biết lấy chi mà lo liệu. Vả lại, có vợ rồi, chắc chi đã nuôi nổi vợ con. Phú ông gạt đi:

- Anh cứ yên tâm, ta cho không anh kia mà.

Anh trai cày gãi tai, nói:

- Ông thương đến như thế thì còn chi bằng. Nhà tôi người đơn của hiếm, vạn sự chỉ có một tiền. Vậy mọi việc đều xin trông cậy cả vào ông bà.

Nghe nói: “vạn sự chỉ có một tiền” phú ông tưởng ý anh là “mọi việc chỉ lo bằng tiền” mừng rỡ bảo:

- Ta sẽ lo cho vợ chồng anh chu tất. Anh chỉ cần mang đến buồng cau, chai rượu nếp cheo là đủ.

Đến ngày cưới anh con trai chỉ mang buồng cau, chai rượu và “một tiền” đến thật. Phú ông rất bực, nhưng lại nghĩ rằng chàng rể khôn ngoan, muốn giấu giàu đó thôi. Mình cứ lo đám cưới cho xong đi đã. Đàng nào thì của nó cũng là của con gái mình.

Lấy nhau đã mấy tháng, thấy chồng vẫn đi làm thuê, nhà vẫn túng bần, cô vợ phàn nàn: - Anh có nhiều tiền để đâu, mà vợ chồng cứ phải chịu khổ thế này? Anh chồng cười bảo: - Tôi đi ở cho ông sáu năm, ông có cho đồng nào đâu. Từ khi về đến nay, đi làm thuê, dành dụm được một quan “Giàu của ông tiền nghìn bạc mớ, giàu của tôi chỉ có một quan”.

Nghe nói thế, cô vợ tưởng là anh sẽ kiện lên quan về việc cha mình quyt tiền công ở bèn vội về mách với phú ông. Lão nghe vậy, sợ quá, liền gọi vợ chồng anh đến bảo:

- Cha mẹ bây giờ cũng già yếu, chẳng sống được mấy hơi nữa. Với hai chị sau này sẽ hay. Riêng vợ chồng con là út, ta cho trước một căn nhà, một con trâu, năm mẫu ruộng, thêm vốn mà làm ăn.

Từ đó, vợ chồng anh trai cày vốn khỏe mạnh, chăm chỉ việc đồn điền, nay lại có nhà, có ruộng, có trâu, lo chí thú làm ăn, không bao lâu cũng khá, sung túc.

